

L'advent és un cant a l'esperança

Sí, l'Advent és un cant a l'esperança. Aquest temps litúrgic, en el qual celebrem l'espera de la primera vinguda del Fill de Déu, ens ajuda a conrear el sentit de l'espera del segon advent, el del retorn del Senyor a la fi dels temps, i això, en la contemplació de tot el Misteri de Crist, que ha vingut, que vindrà, però que encara avui ve, en la gràcia, en els sagraments, en especial en l'Eucaristia, a fecundar la vida de tot home o dona que el desitgi i l'implori.

Educar-se en l'espera, viure l'espera, no és una cosa fàcil, com observava Dietrich Bonhoeffer en un dels seus sermons d'Advent: *“Celebrar l'Advent significa saber esperar, i el saber esperar és un art que, el nostre temps impacient, ha oblidat. El nostre temps voldria collir el fruit a penes la llavor s'ha*

plantat; els ulls àvids, a continuació són enganyats, perquè el fruit, en aparença tan formós, en el seu interior és encara aspre i unes mans sense pietat, tiren per la finestra allò que les ha desil·lusionat. Qui no coneix l'aspra benaurança de l'espera, que és manca d'allò que s'espera, no experimentarà mai en la seva plenitud, la benedicció de l'acompliment”.

La manca d'esperança comporta la buidor, i a la llarga esdevé un infern insuportable. Però esperant creixem, amb l'esperança lluitem, gràcies a l'esperança triomfem, en l'esperança ens humanitzem. La desconcertant manca d'esperança es manifesta en els nostres temps en la pèrdua de la memòria i de l'herència cristianes i de la seva identitat. L'enfosquiment de l'esperança ofega els humans en una cultura de la mort, en la qual s'arriba a l'extrem de considerar els fills com una amenaça, com un pes, més que no pas com l'únic i necessari futur; i en la qual el matrimoni i la família poden desaparèixer com a cèl·lules fonamentals de la societat i restar totalment desprotegits. L'esperança és filla de la gràcia. Sap que no està sola, que una Mà forta la sosté. ¿Que esperem avui nosaltres, cristians, i tanta gent de bona voluntat, de l'esperança? ¿Què és el que esperem, sense caure en immediatisme, ni impaciències pròpies d'immadurs? ¿Més encara, què és el que demanem, sabent que, en darrer terme, necessitem l'auxili del Senyor?

Demanem més pau i menys guerres. Demanem un pas més en el camí pacificador, una arma menys, una venjança enterrada, un conflicte superat, un ressentiment oblidat. Que l'anhel de tots els fills de la pau es vegi una mica més estimulat i satisfet. Més solidaritats i menys injustícies. Que la globalització assoleixi les persones, que es perdonin els deutes assassins, un projecte més de desenvolupament, un infant apadrinat més i rescatat de la misèria o la prostitució. Més hospitalitat i menys refús. Solucions per als immigrants que siguin respectuoses. No més morts en pateres o cayucos. Alguna família més acollida i integrada. No més actituds xenòfobes o intolerants. No més abusos a menors dins l'Església i valentia per a denunciar-los!

Més tendresa i menys prepotència. Menys crispació en les nostres relacions. Més silenci i menys sorolls. Més carícies i menys esgarrapades. Més ecologia i menys contaminació. Menys especulació financera i menys corrupció. Més respecte a la dona i menys masclisme, més respecte i conreu de la vida, menys agressions i opressions; més misericòrdia i menys duresa de cor. Més fe i menys buidor. Fe en un mateix, en els grans ideals i valors. Menys desencís i pessimisme. Més alegria i menys tristesa. Més profunditat i menys buidor. Més fe en Crist, en la seva Paraula i Evangeli, en la seva presència i en la seva gràcia. Menys agnosticisme i laïcisme hostil. **Maranatha, “Vine, Senyor Jesús”.** Plens d'esperança girem els nostres ulls envers el dia i l'hora de la teva vinguda. Envia'ns el teu Esperit perquè puguem viure vigilants i atents als signes de la teva vinguda i pregant en tota ocasió, que puguem avançar amb coratge envers Tu.

Mn Manel